

உயரத்தின் தாழ்வுகள் புதினத்தில் பழங்குடியினரின் உரிமைகள்

ஜெ. நிர்மலா தேவி அ. *

அ தமிழ் உயராய்வு நடுவம், டோக் பெருமாட்டி கல்லூரி, மதுரை-625002, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Tribal Rights in the Novel Uyarathin Thalvukal (Lows of Elevation)

J. Nirmala Devi a, *

^a Tamil Research Centre, Lady Doak College, Madurai-625002, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

nirmaladevi@ldc.edu.in

Received: 13-03-2022

Revised: 24-07-2022

Accepted: 02-08-2022

Published: 20-09-2022

ABSTRACT

Human rights are great. To make man live as a human being. It is common to all, regardless of country, race, language, or religion. The United Nations organization and the Constitution of India have taken various initiatives to protect these human rights. However, it can be seen here and there that the dominant class finds pleasure in suppressing the poor and exploiting their labour. The poor, who live in ignorance and fear, are subservient to the dominant class without even being aware of their rights. The only category of such simple people is the tribals living in the hills. Since neither the government's help nor the welfare schemes have reached these people, they are living in a very lower position than the common poor living on the plains. In his novel "Uyarathin Thalvukal", Su.Samudram has recorded the lives of Malayalis, the tribals living in the Kalvarayan Hills. This novel emphasizes that even though they live in the high mountains, their lives are at a very low level without any rights. The essence of their labour is absorbed into the luxurious life of the Jagirs living on the plains. Their lives were ruined by exorbitant taxation and harsh punishments. When they are freed from the Jagirs, their lives are filled with misery by the forest officials. The women of the Kalvarayan hills fall prey to the physical hunger of the dominant class. The purpose of this article is to examine and highlight the rights that have been violated in the lives of these people who have no food to eat and who do not have proper treatment for their ailments through the novel "Lows of Elevation".

Keywords: Tribals, Uyaraththin Thaazvukal, Kalvarayan Hills, Jakirthaars, Aboriginal

முன்னுரை

கல்வராயன் மலையில் வாழும் பழங்குடி இன மக்களான மலையாளிகளை (மலையில் வாழ்வதால் மலையாளிகள், கேரளாவிற்கும் இவர்களுக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை) மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டது 'உயரத்தின் தாழ்வுகள்' என்னும் புதினம். நாடு விடுதலையடைந்து ஆண்டுகள் பல கடந்தபின்னும் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்க இயலாமல் பேராசைக்காரர்களின் சுரண்டல்களுக்குப் பலியாகிக் கொண்டு ஊமையராய்க் கூனிக் குறுகித் திரியும் இம்மண்ணின் மைந்தர்கள் இவர்கள். இப்பழங்குடி மக்களின் உழைப்பின் உற்பத்தி மட்டுமல்லாமல், குடும்பப் பெண்களும் கூடச் சுயநலவாதிகளின் இச்சைக்குப் பலியாகின்றனர். அச்சத்தினாலும் வெளியுலகப் பற்றிய போதிய வெளிச்சமின்மையாலும் இப்பழங்குடி மக்கள் தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளையெல்லாம் சகித்துக் கொள்கின்றனர். இவர்தம் சமூக வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் உரிமை மீறல்களையும் அவற்றுக்கெதிரான உரிமைப் போராட்டங்களையும் ஆசிரியர் சு.சமுத்திரம் அவர்கள்,

இப்புதினத்தில் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். அவற்றை ஆய்ந்து எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு முறை

சு. சமுத்திரத்தின் 'உயரத்தின் தாழ்வுகள்' புதினத்தில் உள்ள பழங்குடியினரின் உரிமைகளை ஆராய்ந்து எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைவதால், முதலில் இப்புதினம் முழுமையும் வாசிக்கப்பட்டது. பின் மலைவாழ் பழங்குடியினர் குறித்த தரவுகள் பிற நூல்களிலிருந்தும் இணையதளங்களிலிருந்தும் இதழ்களிலிருந்தும் திரட்டப்பட்டன. பின்னர் ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் வெளியிடப்பட்ட உலக உரிமைப் பிரகடனமும் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் வகுத்துத் தந்த அடிப்படை உரிமைகளும் குறித்து நன்கு வாசிக்கப்பட்டது. பின்னர் இவ்வரிமைகளை நாவல்களில் உள்ள நிகழ்வுகளோடு பொருத்திப் பார்த்து, எங்கெல்லாம் அவை கல்வராயன் மலையில் உள்ள பழங்குடியினரான மலையாளிகளின் வாழ்வில் மீறப்பட்டுள்ளது என்பது ஆராய்ந்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

பழங்குடியினரும் வனச்சட்டங்களும்

வேளாண்மையும் வேட்டையாடுதலும் பழங்குடியினரின் முக்கியத் தொழில்களாகும். மலைகளில் வாழும் பழங்குடியினர், தாம் வசிக்கும் பகுதிகளில் உள்ள காடுகளை எரித்து, வேளாண்மை செய்யும் பழக்கம் தொன்றுதொட்டு இருந்து வந்துள்ளது (Anandakumar, 2022; Leema Metilda, 2022). சங்க இலக்கியங்களிலும் கூட, காட்டெரிப்பு வேளாண்மை செய்யப்பட்டதற்கான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

“யாஅம் கொன்ற மரம் சுட்ட இயவில்

கரும்பு மருள் முதல பைந்தாட் செந்தினை”

“மரம் கொல் கானவன் புனம் துளர்ந்து வித்திய

பிறங்கு குரல் இறடி காக்கும்” (Nagarajan, 2004)

“கரிபுனம் மயக்கிய அகன்கண் கொல்லை

ஐவனம் வித்தி மையறக் கவினி” (Avvai Duraisamy pillai, 2010)

ஆங்கிலேயரின் வருகைக்குமுன், மலைகளில் வாழ்ந்த பழங்குடியினர், அவற்றிலுள்ள வளங்களைத் தங்கள் விருப்பம்போல் பயன்படுத்தி வந்தனர். பெரும்பாலான மலைவாழ் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வும் பொருளாதாரமும் காட்டை மையமிட்டே அமைந்திருந்தன. ஆனால் காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில், காடுகளின் மீதான உரிமையும் நிலத்தின் மீதான உரிமையும் மாறத் தொடங்கின (Rathnakumar, 2022).

ஆங்கில அரசும் வனச்சட்டங்களும்

காட்டு வளத்தைத் தனதாக்கிக் கொள்ள நினைத்த ஆங்கில அரசு 1885ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்களில் வனங்களின் மீது சில கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கத் தொடங்கியது. “சென்னை மாகாணத்தில் காட்டெரிப்பு வேளாண்மை 1860இல் அரசு ஆணை மூலம் (ஆணை எண் 830, நாள் 23.5.1860) தடை செய்யப்பட்டது. இத்தடையை ‘மெட்ராஸ் காட்டுச் சட்டம்’ (1882), ‘இறுதி நில ஒழுங்குமுறைச் சட்டம்’ (1881 - 84) ஆகியவை மூலம் காலனிய அரசு மேலும் வலுப்படுத்தியது. இதனால் இருளர்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு பழங்குடிகள் காட்டெரிப்பு வேளாண்மை செய்வதற்கு அதிகாரப்பூர்வமாகத் தடை செய்யப்பட்டார்கள்” (Bhaktavatsala Bharathi, 2018). இதன் பின்னர் இம்மலைகளில் சிலவற்றின் உயர்மட்டத்தில் தேயிலை பயிரிடவும் அடிமட்டத்தில் காப்பி பயிரிடவும் உகந்ததாக இருந்தமையால் ஆங்கிலேயர்கள் இவ்விடங்களில் இப்பண்பயிர்களைப் பயிரிடத் தொடங்கினர். அதனால் தம் சொந்த

நிலங்களை இழந்த பழங்குடியினர் விவசாயத்தைக் கைவிட நேர்ந்தது. ஆங்கிலேயரின் தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் காப்பித் தோட்டங்களிலும் கூலியாட்களாக மாற நேர்ந்ததன் வாயிலாக, இவர்கள் தம் சொந்த மண்ணுக்கே அந்நியமாகிப் போயினர் (Rathnakumar, 2021).

1878இல் ஆங்கிலேய அரசு கொண்டு வந்த வனச்சட்டம் காடுகளை மூன்று வகைகளாகப் பிரித்தது. அவை:

1. தனித்து ஒதுக்கப்பட்டுள்ள காடுகள் (Reserved Forests)
2. பாதுகாப்புக்குரிய காடுகள் (Protected Forests)
3. கிராமக் காடுகள் (Village Forests)

இச்சட்டத்தினால் முதலிரண்டு வகைக் காடுகளில் பழங்குடியினரின் நடமாட்டமும் உரிமைகளும் முற்றிலுமாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. 1878க்குப் பின் வந்த சட்டங்கள் எதுவும் பழங்குடியினரின் உரிமைகளை மீட்டுத் தரவில்லை.

இந்திய அரசும் வனச்சட்டங்களும்

இந்திய விடுதலைக்குப்பின் இயற்றப்பட்ட வனச்சட்டமானது, ஆங்கில அரசு இயற்றிய சட்டங்களைத் தழுவி யதாகவே அமைந்ததால், மலைவாழ் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வில் எந்த மலர்ச்சியும் ஏற்படவில்லை. 1952இல் பழங்குடியினரின் மேம்பாட்டுக்கென நேரு வகுத்த பஞ்சசீலக் கொள்கை, இந்தியா முழுமைக்குமான பொதுத்தன்மை கொண்டதாகும். இதனால் பல்வேறு பகுதிகளில், பல்வேறு விதமான வாழ்க்கைச் சிக்கல்களை எதிர்கொள்ளும் பழங்குடியினருக்கு எந்த நன்மையும் கிட்டவில்லை. இந்தியாவில் விடுதலைக்குப்பின் வனச்சட்டங்கள் பல முறை மாற்றப்பட்டன. இவ்வாறான திருத்தச் சட்டங்களும் கூட, ஏறக்குறைய பழங்குடிகளுக்கான சலுகைகளை விரிவாக்கவில்லை. 1972களில் தொடங்கி 88 வரை இயற்றப்பட்ட நான்கு சட்டங்களும் காட்டில் காலங்காலமாக வாழ்ந்து வந்த மக்களின் உரிமைகளை மெல்ல மெல்லப் பறித்துக் கொண்டது.

1988இல் இயற்றப்பட்ட வனப்பாதுகாப்பு (திருத்த) சட்டம் பழங்குடிகளை ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் என்றே முத்திரை குத்தியது. இதன்பிறகு பல்வேறு அமைப்புகளும் கட்சிகளும் மைய அரசிடம் முறையிட்டன. சில வழக்குகள் உச்சநீதிமன்றத்திலும் போடப்பட்டன.

இடதுசாரிக் கட்சிகளின் தொடர்ச்சியான முயற்சியாலும் பல்வேறு அமைப்புகளாலும் காடுகளிலிருந்து பழங்குடிகளை வெளியேற்றும் முயற்சி 2004 ஜூலையில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. பழங்குடிகளுக்கான ஒரு பயனுள்ள புதிய சட்டத்தை இயற்றுவதற்கான முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இதைத் தொடர்ந்து 2005 டிசம்பர் 13ஆம் தேதி நாடாளுமன்றத்தில் பழங்குடி மக்களின் (காடுகளின் மீதான உரிமைகள் பாதுகாப்பு) மசோதா சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. டிசம்பர் 15இல் இது நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இச்சட்டம் பழங்குடியினர், பாரம்பரியமாக காடுகளைச் சார்ந்த மக்களின் (காடுகளின் மீதான உரிமைகளை அங்கீகரிக்கும்) சட்டம் 2006 என அழைக்கப்பெற்றது. இதற்குக் குடியரசுத் தலைவர் 2007 ஜனவரி 29ஆம் தேதி ஒப்புதல் அளித்து பிப்ரவரி 13ஆம் நாள் இந்திய அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தில் பழங்குடிகளுக்கான பல சாதகமான அம்சங்கள் சேர்க்கப்பட்டன. ஏறக்குறைய வேட்டையாடும் உரிமையைத் தவிர பழங்குடி மக்களின் பாரம்பரிய உரிமைகள் பலவும் இச்சட்டத்தின்வழி மீட்கப்பட்டுள்ளது. மிக முக்கியமாக 2005 டிசம்பர் 13ஆம் தேதிக்கு முன்பாகக் காடுகளில் வசிக்கும் பழங்குடிகள் தொடர்ந்து காடுகளைச் சார்ந்து வாழ அனுமதிக்கப்படுவர்.

இவர்கள் நிலங்களை ஆக்கிரமித்து விவசாயம் செய்து வரும் நிலங்களுக்கு மாறாக ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் 10 ஏக்கர் நிலம் வழங்கப்படும். இந்த நிலத்தைப் பரம்பரை நிலமாகப் பயன்படுத்தலாமே தவிர விற்கவோ மாற்றவோ முடியாது. இவ்வகையில் இச்சட்டம் பழங்குடி மக்களின் மேம்பாட்டுக்கு உதவக்கூடிய ஒரு பயனுள்ள சட்டம்.

எனினும் இச்சட்டம் பற்றிய விழிப்புணர்வு பழங்குடியினருக்குத் தேவை. அவ்வாறே மேம்பாட்டுத் திட்டங்களில் ஈடுபடுவோரும் சட்டத்தின் முழுப்பயனை அனைத்துப் பழங்குடி மக்களுக்கும் கொண்டு செல்ல வேண்டும்” என்கிறார் (Bhaktavatsala Bharathi, 2018).

அடிப்படை உரிமைகள்

1966ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட பொருளாதார, சமூக மற்றும் பண்பாட்டு உரிமைகளுக்கான பன்னாட்டு உடன்படிக்கையின் 11வது பிரிவு உணவு, உடை, உறையுள் உட்படப் போதிய வாழ்க்கைத் தரத்துடன் மக்கள் வாழ்வதற்கான உரிமைகளை வலியுறுத்துகிறது. ஐ.நா.வின் “உறுப்பு நாடுகள் தங்கள் நாட்டு மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் போதுமான தரமுடைய வாழ்வை வாழ வழிவகை செய்யவேண்டும். போதிய உணவு, உடை, உறையுள், வாழ்வு முறையில் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றம் காண மக்களுக்கு உரிமை உண்டு. பசி, பட்டினியிலிருந்து ஒவ்வொருவரையும் விடுவிப்பதற்குத் தேவைப்பட்டால் சர்வதேச ஒத்துழைப்பை நாடலாம். புதிய திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தலாம். உணவு உற்பத்தியை பெருக்குவதற்குத் தொழில் நுட்பம் மற்றும் விஞ்ஞான முறைகளைக் கையாளலாம். இயற்கை வளங்களைப் பெருக்குவதற்கும் உணவுப் பொருட்களை பகிர்வதிலும் முன்னேற்ற வழிகளை கையாளலாம்” என்று இவ்வடன்படிக்கை அறிவுறுத்துகிறது. ஆனால் கல்வராயன் மலையில் உள்ள பழங்குடி மக்கள் இவ்வரிமைகளை இழந்து அவலமான நிலையில் உள்ளதை ஆசிரியர் சு. சமுத்திரம், “உயரத்தின் தாழ்வுகள்” புதினத்தில் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Ayyadurai, 1980).

இப்புதினம், “அந்த மலைவாசிகளுக்கு, சமவெளியில் வாழ்க்கையை நகர்த்தும் ஒரு பாமர ஏழைக்கும் இருக்கக்கூடிய சமூகப் பொருளாதாரப் பொருத்தங்களில் முப்பத்தைந்து சதவிகிதம்கூடக் கிடையாது” என்று மலைமக்களின் பின்தங்கிய நிலையை எடுத்துரைப்பதுடன் தொடங்குகிறது (Samuthiram, 1997). மேலும், “அரசு அதிகாரிகள் முகாம் போட்டிருக்கும் வெள்ளி மலையில் இருந்து நாற்பது கிலோ மீட்டர் தொலைவில் உள்ள அந்த மலைக்கிராமம், சாலை வசதியோ, சர்க்கார் வசதியோ இல்லாமல் தனித்திருந்தது” என்பதன் மூலம் அரசின் நலத்திட்டங்கள் எதுவும் இப்பகுதியைச் சென்றடையவில்லை என்பதை அறியமுடிகின்றது (Samuthiram, 1997).

ஜாகீரின் பிடியிலிருந்து இம்மலைக்கிராமங்கள் விடுவிக்கப்பட்ட நிலையிலும் இம்மக்கள் வாழ்வில் முன்னேற்றம் காணப்படவில்லை என்பதைத் தீர்த்தன், வனத்துறை அதிகாரிகளை எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கும்போது அறிய முடிகின்றது. “ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்னாடி... ஏகப்பட்ட தட்புடலோட மீட்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த மலையில், இதுக்குள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கும் பள்ளிக்கூடம் வந்திருக்கணும்; ஒவ்வொருவருக்கும் நிலம் கொடுத்திருக்கணும். சர்க்கார் பிறத்தியார் பணத்தைக்கூட செலவளிக்க வேண்டியதில்ல... எங்க காடல் கிடைக்கிறதை... எங்களுக்கே செலவளிச்சிருந்தாகூட எவ்வளவோ முன்னேறியிருப்போம்” என்று தீர்த்தன் குமுறுவதைப் பார்க்கும்போது, இம்மலைமக்கள் எத்தகைய அவலநிலையில் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை உணர முடிகின்றது (Samuthiram, 1997).

தாங்கொணா வரிச்சுமை

கல்வராயன் மலை 106 கிராமங்களைக் கொண்டது. இது அரியக் கவுண்டர் ஜாகீர், குறும்பக் கவுண்டர் ஜாகீர், சடையக் கவுண்டர் ஜாகீர் ஆகிய மூவரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. ஏறத்தாழப் பாலையக்காரர்களைப் போலச் செயல்பட்ட ஜாகீர்கள், கல்வராயன் மலை மக்கள்மீது கடுமையான வரிகளை விதித்தனர். எங்கோ சமவெளியில் வாழும் ஜாகீரின் ஆடம்பர வாழ்க்கைக்காக, இம்மலைமக்கள் தாங்கள் பிறந்த மலையில் வாழ்வதற்கும் அதன் பயன்களை நுகர்வதற்கும் பல்வேறு வரிகளைச் செலுத்துமாறு கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். அவ்வரிகளுள் சில:

கொடுவாள் வரி. காட்டு மரங்களை வெட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கொடுவாளுக்கு வரி வசூலிக்கப்பட்டது. இவ்வரியானது குடும்பத்திலுள்ள ஆண்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்து வசூலிக்கப்பட்டது. கொடுவாள் வைத்திருக்கும் ஒரு நபருக்கு ரூ.5.00 என விதிக்கப்பட்டது.

குடி வரி, வீடு கட்டி வாழ்பவர்களுக்குத் தனி வரி வசூலிக்கப்பட்டது. இவ்வரி குடும்ப வரி, தலைக்கட்டு வரி என்றும் கூறப்பட்டது. வெள்ளாட்டு வரி, ஆடுகள் வைத்திருப்பதற்கான வரி, ஆடுகளின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப வரியின் அளவு கூடும். கால்நடை வரி, மாடுகள் வைத்திருப்பதற்கான வரி, மாட்டுக்கு ஒரு ரூபாய் என வரி வசூலிக்கப்பட்டது. வீட்டு வரி, வீடுகளுக்கு வசூலிக்கப்பட்ட வரி, புனர்காடு வரி, காடுகளை வெட்டித் திருத்திப் பயிரிடப் பயன்படுத்திய நிலத்தின் அளவுக்கேற்ப வசூலிக்கப்பட்டது. புல் வரி, வீடு கட்டப் பயன்படுத்திய மஞ்சள் புல் அறுக்க வாங்கப்பட்ட வரி, ஏர் வரி, இது கலப்பை வரி என்றும் கூறப்பட்டது. ஒரு குடும்பத்தில் எத்தனை கலப்பைகள் இருந்தன எனக் கணக்கிட்டு அதன்படி வரி வசூலிக்கப்பட்டது. ஒரு கலப்பைக்கு 1 ரூ 25 காசுகள் வசூலிக்கப்பட்டது. திருமண வரி, திருமணம் நடைபெறும்போது இரு வீட்டாரிடமும் வசூலிக்கப்பட்ட வரி, ஒவ்வொரு திருமணத்திற்கும் ரூ.7 வரியாகும். காவாலி வரி, திருமணமாகாத ஆண், பெண்களுக்கு நபருக்கு ரூ.1 வீதமும் திருமணமான ஆண், பெண்களுக்கு நபருக்கு ரூ.2 வீதமும் வரி வசூலிக்கப்பட்டது.

கூட்டு வரி, நாட்டு வரி, பஞ்சாயத்து நடத்துவதற்கு முன்பும் கூட்டம் கூட்டுவதற்கும் வசூலிக்கப்பட்ட வரி, பஞ்சாயத்தில் கலந்து கொண்டு நியாயம் முடித்தற்கான வரி நாட்டு வரி எனப்பட்டது. மேற்கூறிய வகையில் ஒரு ஜாகீருக்கு வரிகள் மூலம் ஆண்டு ஒன்றுக்கு (1976க்கு முன்பு) ரூ.2500-5000 வரை கிடைத்ததாம்.” இவ்வரிகளை வசூலிக்கும் பொறுப்பு அந்தந்தப் பகுதிகளில் வசிக்கும் நாட்டான்களிடமும் மூப்பன்களிடமும் கொடுக்கப்பட்டது. ஜாகீர்தார் தத்தம் பகுதிகளில் வசூல் செய்யும் நாள், முன்கூட்டியே ஊர் மூப்பன்களுக்குத் தெரிவிக்கப்படும்.

‘உயரத்தின் தாழ்வுகள்’ புதினத்தில், தனது தமக்கையை ஜாகீரின் இச்சைக்கு அனுப்புவதற்கு மறுத்த தீர்த்தனைக் கடுமையாகத் தண்டித்தும் கூட ஆத்திரம் அடங்காத தொப்பிலியான், தன்னுடைய வன்மத்தை மலைமக்கள்மீது காட்டும்போது இவ்வரிகள் குறித்து அறியமுடிகின்றது. தொப்பிலியான் அங்கே வந்து, ‘காவாலி வரி ஏன் கட்ட... நாளிக்குள்ள கட்டலன்னா... மாறு கையி மாறு காலு... கார்பாரி சொல்லிட்டார்’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார். தீர்த்தனைச் சுற்றி நின்ற கூட்டம் ஸ்தம்பித்து நின்றது.

பிறந்த மலையிலேயே பிழைப்பு நடத்துவதற்காக, சமவெளியில் இருக்கும் ஜாகீர்தாருக்கு உழவு வரி, கல்யாணமாகாத ஊர் இளைஞர்களுக்கு விதிக்கப்படும் ‘காவாலி வரி’, விதவைப் பெண்கள்மீது விதிக்கப்படும் ‘வாழாவெட்டி வரி’, மரம் வெட்டுவதற்காகக் கொடுவாள் வரி, புல் வரி, குடி வரி, வீட்டு வரி, மாட்டு வரி, நில வரியான ‘புனர்க்காட்டு வரி’ முதலிய வரிகளைக் கொடுத்து உழைப்பின் சாரம் உரியப்பட்ட சக்கைகளான அந்த மக்கள் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர் இதன் மூலம் இம்மலைமக்கள், தம் வாழ்வின் அத்தனைப் படிநிலைகளிலும் வரி விதிக்கப்பட்டுக் கொத்தடிமைகளைப் போலத் துன்புற்றனர் என்பதை உணர முடிகின்றது (Samuthiram, 1997).

பாலியல் வன்முறை

காக்கையும் குருவியும் கூடக் கூடு கட்டிக்கொண்டு தன் குஞ்சுகளுடன் பாதுகாப்பாக வாழ முடிகின்றது. தன்னைத் தாக்க வரும் எதிரியிடமிந்து தன்னை, தன் குடும்பத்தைக் காத்துக் கொள்ளப் போராடுகின்றது. ஆனால் ஆற்றிவு படைத்தவன், பகுத்தறிவு படைத்தவன் என்றெல்லாம் பாராட்டப்படும் மனித இனத்தின் ஒரு பகுதி, பாதுகாப்பற்ற நிராதரவான வாழ்க்கை வாழ்கிறதென்றால் அது கொடுமையிலும் கொடுமையல்லவா? “உயரத்தின் தாழ்வுகள்” புதினத்தில் சித்திரிக்கப்படும் கல்வராயன் மலை மக்கள்தாம் அந்தப் பாவப்பட்டவர்கள். அவர்களுடைய உயிர்களுக்கும் உடைமைகளுக்கும் மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய பெண்களின் கற்புக்கும் கூடப் பாதுகாப்பில்லை.

சமூகக் கட்டுப்பாடு என்னும் பேரில் நாட்டான்களும் மூப்பன்களும் மலைமக்களின் கற்பைச் சூறையாடுவதற்கு, ஜாகீர்தார்களுக்கும் கார்பாரிகளுக்கும் வனத்துறை அதிகாரிகளுக்கும் இடைத்தரகர்களாய்ச் செயல்படுகின்றனர். இதனை ‘உயரத்தின் தாழ்வுகள்’ புதினத்தில் காண முடிகின்றது. இப்புதினத்தில், “ஜாகீர்தார் காலத்தில் அவரது ‘கார்பாரி’ எனப்படும் ஆஸ்தான மந்திரிக்கு இங்கே இருக்கிற பெண்களையெல்லாம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தும் ஜாகீர்தாரை இங்கே கொண்டு

வந்து கொடுத்தும் 'பெண் கட்டி' பறந்தவரும் பத்து கிராமங்களுக்குத் தலைவரென்ற 'நாட்டான்' பதவியை வகித்தவருமான தொப்பிலியான்..." என்று தான் தொப்பிலியான் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றான் (Samuthiram, 1997). ஒருவரல்லர், இருவரல்லர், இம்மலையில் வாழ்ந்த பெண்களுள் பலர், இவ்வாறு இவனால் சீரழிந்து சின்னாபின்னமாக்கப்பட்டுப் பாலியல் நோய்களுக்கு ஆளாகியுள்ளனர்.

அறியாமையும் அடிமைத்தனமும் நிறைந்த இம்மக்கள் தம் பெண்டிரைக் காட்டையாளும் ஜாகீரும் ஏனையோரும் அனுபவித்த பின்னர்தாம், தாம் உரிமை கொண்டாட முடியும் என்று நம்புவார்களாக இருக்கின்றனர். அதனால்தான், ஜாகீர்தாரின் இச்சைக்குத் தனது தமக்கை சிவத்தாயியை அனுப்பத் தீர்த்தன் மறுத்தபோது, அதை ஓர் இராஜ துரோகக் குற்றமாக, அவ்வூர் மக்களே கருதுகின்றனர். "ஊர் மக்கள் உட்பட அனைவரும் இதை ராஜ துரோகமாகக் கருதினார்கள். பெண்கள் ஜாகீர்தாரைக்குப் பிறகுதானே பிறத்தியாருக்கு, பிறத்தியாருக்குப் பிறகு தானே நமக்கு? இவன் எப்படி இந்தக் காட்டைப் பரிபாலிக்கும் ஜாகீரை அவமானப்படுத்துவது போல் நடந்து கொள்ளலாம்? மக்களில் ஒரு சிலர் கொதித்தார்கள்..." தீர்த்தனைக் கட்டிப்போட்டுவிட்டு, அவனுடைய தமக்கையை ஜாகீரின் உடற்பசிக்கு இரையாக்குகிறான் தொப்பிலியான் (Samuthiram, 1997). தண்டனையின் உக்கிரம் தாளாமல் தீர்த்தன் மலையை விட்டு வெளியேறியபோது சிவத்தாயி அழகாக இருந்த ஒரே காரணத்திற்காகத் தொப்பிலியானின் மேற்பார்வையில் சமவெளியினர் பலரும் அவளைச் சூறையாடுகின்றனர்.

இந்த மலைப்பகுதி, அரசால் மீட்கப்பட்ட பிறகும் கூடச் சிவத்தாயிக்கு இழைக்கப்பட்ட இக்கொடுமை நிறுத்தப்படவில்லை. அதனால் அவள் கடுமையான பாலியல் நோயினால் பாதிக்கப்படுகின்றாள். ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அடியும் தலையும் ஒரே மாதிரியாக உத்திரம் போல் உடம்பும் வெற்றிலைக்கொடி போன்ற நளினமும் மரவள்ளிக்கிழங்கு போன்ற மதமதப்புடன் பாக்குமர நிறத்தில் காட்சியளித்த அந்த அக்காளை இந்த அக்காளுடன் மனத்திற்குள் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். இப்போது அவள் உடலெங்கும் கருமேகத் திரட்டு, முகத்தில் கருமையான 'படைகள்'. அவளின் தாமரைப் பூ முகத்தில் இப்போது 'படர்தாமரை' நோய். பாணையின் அடியில் மண்டும் கரிப்புகை போல் முகமெங்கும் கருமைப் படிவங்கள். கோரத்திற்கு இதற்கு மேல் எல்லையில்லை என்பதுபோல் முகத்தைச் சுற்றிலும் "படையெடுத்த" கருமேகம் அவள் கண்களுக்குக் கீழே இன்னொரு புருவம்போல் தோன்றியது. கழுத்தில் கூட முகக்கருமையை ஈடுகட்டுவது போல், செதில் செதிலாகச் செக்கச் செவேலென்று பூவரசு மரத்தின் ஈரப்பட்டைபோல் இருந்த சதை கசிந்த திட்டுக்கள். வெண்குஷ்டம் வந்ததுபோல் கையெங்கும் காலெங்கும் இளஞ்சிவப்பு நிறம். வயிற்றில் வெள்ளை வெளேறென்று வேகவைத்து தோலுரிக்கப்பட்ட மரவள்ளிக்கிழங்கு போன்ற மாற்றம். கன்னங்களில் சூடு போட்டது போன்ற கருமைக் கோடுகள். குறுகிப்போன தோள்கள். எலும்பைக் காட்டிய மார்பு, இழுத்துக்கொண்டே போகும் மூச்சு. ஆங்காங்கே பாளம்பாளமாய் இருக்கும் புண்கள்" என்று அழகே உருவான சிவத்தாயி இப்பொழுது அலங்கோலமாகியிருப்பதைச் சித்திரிக்கிறார் ஆசிரியர் (Samuthiram, 1997). தொப்பிலியானும் அவனுக்கு வேண்டப்பட்டவர்களும் இழைத்த கொடுமைகளால், சிவத்தாயி மட்டுமல்ல, அவளைப் போன்று பெண்கள் பலர் ரோகிகளாய், உணர்வற்று அம்மலையில் உலாவுகின்றனர்.

ஜாகீர்களின் கொடுங்கோல் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தபோது, வனத்துறையினர் அதிகாரத்தைத் தங்கள் கைகளில் எடுத்துக் கொள்கின்றனர். இப்புதினத்தில் வனத்துறையினர் கடுக்காய் பொறுக்குகின்ற மலைமக்கள் இருவரைப் பிடித்துச் சித்திரவதை செய்வதோடு நில்லாது அங்கு வாழும் பெண்களையும் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளாக்க நினைக்கின்றனர். அறியாமையும் எதிர்க்கத் திராணியும் இல்லாத இம்மக்களைப் பலரும் தங்கள் ஆசைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வது ஒரு வழக்கமான நிகழ்ச்சி. எனவே "நாங்க இந்த சாமிங்கட்டையும் போகணுமோ" என்பது போல் பார்க்கின்றனர் (Samuthiram, 1997).

தம் இனப்பெண்களுக்கு நிகழ்விருக்கும் கொடுமைகளைத் தடுக்க வேண்டிய மலைவாசிகளோ, இயலாமையால் முகத்தைக் கைகளால் மூடி மறைத்துக் கொள்கின்றனர். அப்பகுதியிலுள்ள வீடுகளைச் சோதனையிடுவதற்கு மாறாக எந்த வீட்டுப் பெண்ணையும் சோதித்துக் கொள்ளட்டும் என்று முகங்களைத் திருப்பிக் கொள்கின்றனர். "வேட்டி கட்டிய ஜாகீர்தாரே இப்படியெல்லாம் ஆடினான். இவர்கள் பேண்ட் சட்டை போட்டவர்கள். அவனைவிட நன்றாகத்தான் ஆடுவார்கள். நம்ம பொய்ப்பு ஆளுக்குத் தக்கபடி ஆடுற பொய்ப்பு. போவட்டும்" என்று வாளாவிருக்கின்றனர் (Samuthiram, 1997).

இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலும் கூட மலையினப் பெண்களின் மீதான பாலியல் வன்முறை மறைந்தபாடில்லை என்பதை எம்.ஆர். ராஜாவின் “எங்கள் துயரத்தையும் வேடிக்கை பார்க்காதீர்கள்! கதறும் கல்வராயன் மக்கள்”, என்னும் கட்டுரையின் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. இக்கட்டுரையில் கல்வராயன் மலையில் வாழும் பேச்சியம்மா தனது பேட்டியில், “மலையைச் சுத்திப் பாக்க வர்றோம்னு சில பாவிப் பசங்க எங்க பொண்ணுங்கக்கிட்ட தப்பா நடக்கறானுங்க. இதப்பத்தி போலீஸ்கிட்ட சொன்னா கண்டுக்கவே மாட்டேங்கறானுங்க. இதையெல்லாம் மீறி எங்க புள்ளைங்களாவது நாலு எழுத்து படிக்கணும்னு பள்ளிக்கூடம் அனுப்புறோம். ஆனா... எட்டாவதுக்கு மேல புள்ளைகளை பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பவே பயமா இருக்கு. பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டிய வாத்தியாருங்களே... மலைவாசி பொண்ணுன்னா இளக்காரமா நினைச்சு தப்பு பண்ணாங்க. காட்டு மிருகங்களோட கூட வாழ்ந்துடலாம். ஆனா மனுசங்க மத்தியில வாழ முடியலை” என்று தம்மினப் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் பாலியல் வன்கொடுமைகளை எண்ணி மனம் குமுறுகிறார் (Raja, 2010).

தண்டனை

கல்வராயன் மலைமக்களிடையே நடைபெறும் வழக்குகளை ‘ஊர்க்கவுண்டன்’ விசாரித்துத் தீர்ப்பு அளிப்பார். “ஊர்க்கவுண்டனால் தீர்க்க முடியாத வழக்குகளை பட்டக்காரனிடம் முறையிடுவர்” (Sakthivel, 2003). “வழக்கு விசாரணையின்போது ஜாகீர் கலந்து கொண்டால் சில சமயம் தண்டனை மிகக் கடுமையாக இருக்கும். கட்டிப்போட்டு அடித்தல் கடுமையான தண்டனையாகும். அப்போது சிலர் இறப்பதும் உண்டு. அவ்வாறு இறந்தால் அது அவனது விதி என்றே கூறப்படும்.” இத்தகைய கடுமையான தண்டனை ‘உயரத்தின் தாழ்வுகள்’ புதினத்தில் தீர்த்தனுக்கும் அவன் தந்தைக்கும் வழங்கப்படுகிறது (Bhakthavatsala Bharathi, 2018).

தனது தமக்கையை ஜாகீரின் இச்சைக்கு அனுப்ப மறுத்த பத்தொன்பது வயது தீர்த்தன், அவளை அழைத்துக்கொண்டு காட்டுக்குள் நடந்தபோது, அவனுடைய உறவினர்களே, அவன் கையை முதுகுப் பக்கம் வளைத்துப் பின்புறமாகக் கட்டிக்கொண்டு கிராமத்திற்கு இழுத்து வருகிறார்கள். ஜாகீர் சிரிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தொப்பிலியான், தீர்த்தனை அவன் அழும் வரை அடிக்கிறான். தடுக்கப் போன சிவத்தாயியையும் அவனுடைய பெற்றோரையும் அடித்து உதைக்கின்றான்.

இவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமை இத்துடன் முடிந்துவிடவில்லை. “தீர்த்தனை, நாய்கயிற்றால் கைகள் இரண்டையும் பின்னி, கால்கள் இரண்டையும் கட்டி, பிறகு கைகளையும் கால்களையும் சேர்த்துக் கட்டி அருகே இருந்த ஆலமரத்தருகே உருட்டி விட்டார்கள். தீர்த்தன் குறுக்கப்பட்டவனாய் கர்ப்பப் பையில் இருக்கும் குழந்தை போல கிடந்தான்... எவ்வளவு நேரம் ஆனதோ எவ்வளவுபேர் பார்த்தார்களோ தீர்த்தனுக்கு எதுவும் தெரியாது. கண்களை மூடிக்கொண்டான். ஏதோ ஒரு வைராக்கியத்தில் எறும்பு கடித்த வலியைக் கடித்துக்கொண்டான். காதுக்குள் எறும்பு கடித்தபோது மட்டும் கண்களைத் திறந்தான். தொப்பிலியானின் ஆறு வயதுப் பயல் சிரித்துக்கொண்டு நின்றான். தொப்பிலியான் வந்து தீர்த்தனை காலால் சுண்டிவிட்டு மகனை முத்தமிட்டபடியே தோளில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டார். தொலைவில் நின்ற ஜாகீர்தார் மந்திரியான கார்பாரி, அந்தப் பயலை முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார்” என்று தீர்த்தன் சித்திரவதைக்கு ஆளான கொடுமையை ஆசிரியர் சித்திரிக்கிறார் (Samuthiram, 1997).

காக்கையினத்தில் கூட, ஏதேனும் ஒரு காக்கைக்கு யாரேனும் தீங்கிழைத்தால், அவ்வினமே ஒன்று சேர்ந்து அவரைத் தாக்க முயற்சி செய்யும். ஆனால் ஆற்றிவு படைத்த மனித இனத்தில், தம் இனத்தான் ஒருவன் தங்கள் கண்ணெதிரேயே சித்திரவதை செய்யப்பட்ட போதும் அதைத் தடுக்கத் துணிவற்றவர்களாகச் செயலற்று நிற்கின்றனர் அம்மலைமக்கள். “சற்றுத் தொலைவில் நின்ற கிராம மக்களில் பெரும்பாலோர் அவனைக் கையைக் கட்டிக்கொண்டு வந்தவர்கள் உட்பட அவனுக்காகப் பரிதாபப்பட்டார்கள். அதே சமயம், தங்களின் உணர்ச்சிகளை, தொப்பிலியான் கண்டு கொள்வானோ என்று பயந்தவர்களாய், தலையை மூடிய வேட்டிகளால் முகங்களையும் மூடிக்கொண்டார்கள்.” இந்த

அச்சமே அவர்களை ஜாகீர்களின், கார்பாரிகளின், நாட்டான்களின், மூப்பன்களின் ஏவலைச் சிரமேற்கொண்டு நிறைவேற்றுகின்ற கொத்தடிமைகளாக உழலச் செய்கிறது (Samuthiram, 1997).

ஆதிக்கவாக்கத்தின் அடக்குமுறையை எதிர்த்துப் போராடுகின்ற வீரனைப் பெற்ற பாவத்திற்காகத் தீர்த்தனின் பெற்றோர்களைக் கார்பாரியும் மூப்பனும் தொப்பிலியானும் அடித்து உதைத்துச் சித்திரவதை செய்கின்றனர். தீர்த்தனின் தந்தையால் கட்ட முடியாத பெருந்தொகையை அபராதமாக விதித்து அதைக் கட்ட முடியவில்லை என்பதைக் காரணமாகக் காட்டி, அவரைத் தீர்த்தனைக் கட்டியதுபோல் கட்டி, பாறையில் வைத்துக் கீழே உருட்டிவிடுகின்றனர். பாறையிலிருந்து உயிருடன் உருண்ட அவன் தந்தை பாறையை ஒட்டிய மேட்டில் சடலமாக விழுகிறார். தாயின் உயிரோ பாறையில் உருட்டப்படும் முன்னரே இம்மண்ணுலகைவிட்டுப் பிரிகிறது.

உணவு உரிமை

வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தும் காட்டெரிப்பு வேளாண்மை செய்தும் வாழ்ந்து வந்த பழங்குடிகள், காலனி ஆட்சியாளர்கள் கொண்டு வந்த வனச்சட்டத்தால் காட்டெரிப்பு வேளாண்மையைக் கைவிட வேண்டியவர்களாயினர். ஜாகீரின் காலத்தில்கூட வரி செலுத்தினாலும் பயிரிட நிலம் அவர்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்தது. ஆனால் அவர்களுடைய காலத்துக்குப்பின் வரிச்சுமை ஒழிந்ததைப் போலவே, மலைமக்களுக்கு நிலத்தின் மீதான உரிமையும் முடிவுக்கு வந்தது. அதனால் வேளாண்மையை மையமிட்ட அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையில், மனிதனின் அடிப்படை உரிமையான உணவு உரிமையை இழக்க நேரிடுகின்றது. “1981இல் உச்ச நீதி மன்றம் ஒரு தீர்ப்பில் கூறியது: மனிதன் கண்ணியத்துடன் வாழும் உரிமையுடன் சத்தான உணவு, உடை, வீடு, கருத்துச் சுதந்திரம் போன்றவை கலந்தவை. இவை மேற்கண்ட கண்ணியமான மனித வாழ்வின் அடிப்படை. எனவே சாப்பிட உணவின்றித் துன்பப்படும் ஒவ்வொருவரையும் அடிப்படை மனித உரிமை மீறப்பட்ட மனிதர்களாகவே கருத வேண்டும். உணவு உயிர் வாழ்வின் அடிப்படை. பட்டினியால் வாடும் ஒரு மனிதனை அவனுக்கான மனித உரிமையையும் கண்ணியத்தையும் பறிகொடுத்தவனாகவே பார்க்க வேண்டியுள்ளது.” அத்தகைய இழிநிலையில்தான் கல்வராயன் மலை மக்கள் வாழ்கின்றனர் (Balamurugan, 2000).

இங்கு வாழும் மக்களுக்கு உழைத்த உணவே போதையாகிறது. இது சமவெளியில் உள்ள குடிமகன்கள் தங்கள் உழைப்பினால் பெற்ற ஊதியத்தை மதுபானக் கடைகளில் கொடுத்துப் பெறும் போதையல்ல. இவர்கள் தங்கள் உழவுக்காடுகளில் பயிரிடும் வரகரிசியே பேய் வரகாக மாறி இவர்களைப் போதையில் தள்ளாட வைக்கிறது. இந்தப் போதைக்குப் பயந்து மலைமக்களுள் பலர் பட்டினிக்குப் பழகிக் கொள்கின்றனர். இப்பட்டினித் துன்பத்திற்குக் காரணம் அரசாங்கத்தின் திட்டங்கள்; அதிகாரிகளின் செயற்பாடுகள்.

ஆசிரியர் சு. சமுத்திரம் அவர்கள், இதனைத் தமது ‘உயரத்தின் தாழ்வுகள்’ என்னும் புதினத்தில் தெளிவாக விளக்குகிறார். “மலைமக்கள், மரங்களில் தீயிட்டு, அவற்றின் சாம்பலைத் தூவி சரிவுகளில் வரகு பயிரிடுவார்கள். இதற்குப் ‘புனர் காடு’ என்று பெயர். இந்தப் புனர்காட்டை ஒரு வருடம் தரிசாகப் போட்டுவிட்டு, அதற்கு அடுத்த வருடம் மீண்டும் பயிரிடுவார்கள். இதற்கு ‘உழவுக்காடு’ என்று பேர். இந்த உழவுக்காட்டை மீண்டும் பயிரிட்டால் அதில் விளையும் வரகு பேய் வரகாகும். அதை உண்டால் போதை கொடுக்கும். இதனால் எல்லோரும் காட்டின் இதர பகுதியை அழித்து ‘புனர்காடு’ செய்வார்கள். ஆனால் இப்போது காட்டிலாகா அதிகாரிகள் காடுகளை அழிக்க அனுமதிப்பதில்லை. ‘வாயடி’ இல்லாத ஆண்டிக்கிழவர் போன்றவர்கள் உழவுக் காட்டிலேயே பயிரிட்டார்கள். அதில் கிடைத்த ‘வரகு’ வயிற்றுக்குப் ‘போதை’ வரவாகிவிட்டது.” இந்தப் போதைக்குப் பயந்து வெள்ளச்சி போன்ற பலர், பசிக்குப் புசிக்க முடியாமல், பசித்த வயிற்றோடு நாட்களைக் கடத்துகின்றனர் (Samuthiram, 1997).

தொழிலுரிமை

நாடு விடுதலை அடைந்து ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள் கடந்த பின்னும் மலைவாழ் மக்களின் நல்வாழ்விற்காக இயற்றப்பட்ட திட்டங்கள் சீரிய முறையில் செயல்படுத்தப்படவில்லை என்பதால், அவர்கள் வேளாண்மையைத் தவிரப் பிற தொழில்களைப் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. அதனால் மலைகளில் பழங்குடி மக்கள், மரங்களை எரித்துப் பயிரிட முயற்சி செய்வதும் அதிகாரிகள் அதனைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிப்பதும் வாடிக்கையான நிகழ்ச்சியாகும். “காட்டெரிப்பு வேளாண்மைக்கு அதிகாரப்பூர்வமான தடை ஒரு நூற்றாண்டுக்குமுன் ஏற்பட்டாலும் சிறிய அளவில், மலைச் சரிவில் காடுகளை எரித்துப் பயிரிடும் முறை 1970கள் வரை இருந்து வந்தது. இன்றுங்கூட இது சிதறலாகத் தொடர்கிறது” என்னும் பக்தவத்சல பாரதியின் கூற்று இதனை அரண் செய்கிறது (Bhakthavatsala Bharathi, 2018).

‘உயரத்தின் தாழ்வுகள்’ புதினத்தில், தன் குடும்பத்தின் பசியைத் தீர்ப்பதற்காக வெள்ளச்சியின் தம்பியான சடையன் இரண்டு காட்டு மரங்களை எரித்துப் பயிரிடத் தீர்மானிக்கிறான். அதோடு புதிய நிலம் இல்லாதவர்கள் இவ்வாறு முயற்சி செய்வதைச் சமூக உறவு கருதி அதிகாரிகளும் கண்டுகொள்ளாமல் இருந்தார்கள். அதனால் துணிவுற்ற சடையன் முதல்நாள் தான் இரண்டு காட்டு மரங்களுக்குத் தீ வைத்திருந்தான். ஒருவேளை அதிகாரிகளிடம் பிடிபடாமல் இருந்திருந்தால், புனர்காட்டில் மரச்சாம்பலைக் கால் ஏக்கர் அளவுக்குத் தூவி லேசாக உழுது வரகு விதைத்திருப்பான். ஆனால் வெள்ளச்சியைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க மறுத்த சடையனைப் பழி வாங்கும் நோக்குடன் தொப்பிலியன், அதிகாரிகளைத் தூண்டிவிடுகிறான். அதனால் அதிகாரிகள் சடையனைப் பிடித்து உதைத்துக் கட்டிப் போடுகிறார்கள்.

காடுகளில் உள்ள மரங்களை எரிப்பதால் சுற்றுச்சூழல் மாசுபடும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதனாலேயே அரசு இத்தகைய நல்ல சட்டங்களை இயற்றியிருக்கலாம். ஆனால் இம்மலைவாழ் பழங்குடிகளும் இந்தியக் குடிமக்களே. வேளாண்மையைத் தவிர பிற தொழில்களை அறியாத இம்மக்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? இவர்களுக்குக் கல்வியும் தொழிற்பயிற்சியும் அளிப்பதற்கு அரசு நேர்மையுடனும் முழுமுனைப்புடனும் செயல்பட்டிருந்தால் இத்தகைய அவலங்கள் நேர்ந்திருக்காதல்லவா?

மருத்துவ உரிமை

பெண்களின் வாழ்வில் பேறுகாலம் என்பது மறுபிறப்பிற்குச் சமானமாகும். அதனை மெய்ப்பிப்பது போலத் தான் கடந்த காலங்களில் பேறுகால மரணங்களும் அதிகரித்திருந்தன. போதிய மருத்துவ வசதியின்மை, பொருளாதார வசதியின்மை, மூடநம்பிக்கைகள் காரணமாகப் பேறுகால மரணங்களின் எண்ணிக்கை, உலக நாடுகளோடு ஒப்பிடும்பொழுது இந்தியாவில் அதிகமாகவே உள்ளது. உலகத்தில் நடைபெறும் பேறுகால மரணங்களில் இருபது சதவீத மரணங்கள் இந்தியாவில் நடைபெறுகிறதாம். அதாவது ஒவ்வொரு ஐந்து நிமிடத்திற்கும் ஒரு தாய் பிரசவ அறையில் மரணத்தைச் சந்திக்கிறாள். இந்தியாவில் 1000 பிரசவங்கள் நடைபெறும்போது 300 பேறுகால மரணங்கள் ஏற்படுகின்றன. நகர்ப்புறங்களிலும் கிராமப்புறங்களிலுமே இந்நிலை என்றால் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அறிவியலின் வளர்ச்சி எட்டிப் பார்க்காத மலைமக்களின் நிலை எவ்வாறிருக்கும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

மருத்துவ உரிமையின்றி, மூடநம்பிக்கையினால் ஒரு பெண் பேறுகாலத்தின்போது எத்தகைய அவதூறையைச் சந்திக்கிறாள் என்பதை ‘உயரத்தின் தாழ்வுகள்’ புதினம் சித்திரிக்கிறது. “மலை கிராமங்களில் நிறைமாத கர்ப்பிணிப் பெண்ணை, சற்று தொலைவில் கட்டப்பட்டிருக்கும் தன்னந்தனியான ஒரு வீட்டில் விட்டுவிடுவார்கள். அங்கே அந்த கர்ப்பிணிப்பெண் தன்னந்தனியாக துள்ளத்துடிக்க, ஆளுதவி, மருத்துவ உதவி இன்றி பிரசவிக்க வேண்டும். குழந்தையின் அழுகையைக் கேட்ட பின்னரே ஊரார் போவார்கள். ஒரேயடியாக சத்தம் வராமல் போனால் அடக்கம் செய்யவும்

போவார்கள்". இந்திய விடுதலைக்குப்பின் நாடு அறிவியல் வளர்ச்சியில் மகத்தான முன்னேற்றம் கண்ட பிறகும் கூட இப்பெண்களின் வேதனைக்கு விடிவில்லை என்பதை அறியமுடிகின்றது (Samuthiram, 1997).

1966ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட பொருளாதார, சமூக மற்றும் பண்பாட்டு உரிமைகளுக்கான உடன்படிக்கையானது, "குழந்தை இறந்தே பிறக்கும் பிரசவத்தைக் குறைத்தல், பிறந்தவுடன் குழந்தை இறக்கும் விகிதத்தைக் குறைத்தல் மற்றும் குழந்தையின் ஆரோக்கியத்தை மேம்படுத்தல் போன்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்" என்னும் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தது. இதனை உறுப்பு நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன (Ayyadurai, 1980). ஆனால் இந்தியாவில், மலைமக்களுக்கு இதனால் எந்த நன்மையும் கிட்டவில்லை. ஒன்பதாண்டுகள் கழித்து மலைக்கு மீண்ட தீர்த்தன், தன் பகுதியில் ஒரு பெண் பேறுகால வலியைத் தாங்கமுடியாமல் அலறியபோது இவ்வாறு சிந்திக்கிறான். "அந்தக் காலத்தில் இருந்த வழக்கம் இன்னும் இருக்கா... அப்படியானால் நாஸம்மாக்கள், மருத்துவமனைகள் பல பகுதிகளில் இருப்பதாக பேப்பர்களில் பீற்றப்படுவது பொய்யா? இது ஒரு பெண்ணோட மெய்யின் புலம்பல் மட்டுமல்ல. அது செய்தோம் இது செய்தோம் என்று பொய்கள் அலங்கரிக்கப்படுவதை பொறுக்க முடியாத மெய்யின் புலம்பல்" என்னும் தீர்த்தனின் எண்ணவோட்டத்தில் இருந்து இம்மக்களுக்கு மருத்துவ உரிமை மறுக்கப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றது (Samuthiram, 1997). இம்மலைக் கிராமத்திற்குத் தொலைவில் வெள்ளிமலையில் சிறப்பு முகாமிட்டிருந்த மருத்துவரைத் தீர்த்தன், தன் சொந்தப் பணத்தைச் செலவழித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்து ரோகத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்குச் சிகிச்சையளிக்க முயல்கிறான் என்னும்போது இம்மக்களுக்கு முற்றிலுமாக மருத்துவ உரிமை மறுக்கப்பட்டிருந்தது புலனாகிறது.

வனத்துறையினரின் அத்துமீறல்

கல்வராயன் மலையில் கடுக்காய், பலாப்பழம், முந்திரி, ஜாதிக்காய் போன்றவை இயற்கையாக விளைவதுண்டு. இங்கு விளையும் பொருட்களை யார் யாரோ வாகனங்களில் ஏற்றிச்செல்ல இம்மக்களால், தங்கள் வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு அதனை வேடிக்கை பார்க்க மட்டுமே முடியும். யாரோ சந்தனக் கட்டைகளைக் கடத்திச் செல்லப் பழி மட்டும் இந்த அப்பாவிகளின்மீது விழும்.

மலையிலே பிறந்த இம்மக்களுக்கு மலையிலே விளைந்த பலாப்பழத்தை அனுபவிக்க உரிமையில்லை. கடுக்காய் பொறுக்கச் செல்லும்போது காட்டில் உதிர்ந்து கிடக்கும் பலாப்பழத்தை எடுத்தாலும்கூட வனத்துறை அதிகாரிகள் இவர்களைப் பிடித்துக் கடுமையாகத் தண்டிப்பர். பணத்தையும் பெண்ணையும் ஈடாகக் கொடுத்துத் தண்டனையிலிருந்து தப்பிக்கும் அவலநிலையில்தான் இம்மக்கள் இருக்கின்றனர் என்பதை 'உயரத்தின் தாழ்வுகள்' புதினத்திலிருந்து அறியமுடிகின்றது. இப்புதினத்தில், கடுக்காய் பொறுக்கச் சென்ற முதியவரும் அவர் மகனும் சந்தனக் கட்டைகளைக் கடத்தியதாக, வனத்துறையினர் அவர்கள்மீது பொய்ப்பழி சுமத்தி, அடித்து, உதைத்து ஊருக்குள் இழுத்து வருகின்றனர். மாட்டை அடிப்பது போல அவர்களை அடிப்பதை அம்மலைமக்கள் பார்த்தாலும் எதிர்ப்பதற்குத் துணிவற்று வாளாவிருக்கின்றனர். "கிழவரைப் பிடித்தவன் பிடியை விட்டபோது கிழவர் தன் குடிசையைப் பார்த்து ஒடினார். பிறகு கூட்டமாக நின்றவர்கள் மத்தியில் போய் கைகளை நீட்டினார். ஒரு சிலர் தத்தம் குடிசைகளுக்குப் போய் கைகளைக் குவித்துக் கொண்டு வந்த கிழவரின் விரிந்த கையை நிரப்பினார்கள். ஒரு ரூபாய் நோட்டுக்களோடும், சில்லறை நாணயங்களோடும் கிழவர் திரும்பி ஓடி வந்தார். தன்னைப் பிடித்தவன் கையில் அவற்றைப் போட்டபோது அவர் மகனைப் பிடித்திருந்தவன், அந்தப் பையனை முன்னிலும் வேகமாக உலுக்கினான் - அவன் புளியமரம் மாதிரியும் அவனை உலுக்கினால் உப்பு புளிக்கு ஏதாவது விழும் என்பது மாதிரியும்". முதியவரின் மகனைப் பிடித்திருந்தவன் கையிலும் கூட்டத்தினர் சிறிது பணத்தைக் கொடுக்கவே, அவர்கள், "கடுக்காய் பொறுக்குகிற சாக்கில்... பலாப்பழத்தை பொறுக்குறதை விடமாட்டிங்கல்ல? மரங்கள், சர்க்கார் மரங்கள் என்கிறத மறந்து ஏதாச்சும் பண்ணுனீங்கன்னா சுட்டுப் பொசுக்கிடுவோம்... இந்த தடவ மட்டும்... விட்டுடுறோம்..." என்று மிரட்டிவிட்டுத் தம் உடற்பசிக்குப் பெண்ணைத் தேடுகின்றனர் (Samuthiram, 1997).

ஆக, இம்மலைமக்கள் தவறு செய்தால்தான் தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது விதியல்ல; வனத்துறையினருக்குத் தினவெடுத்தாலும் அடிமைகளைப் போல் இவர்கள் தண்டனையைச் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். இதற்குத் தீர்த்தன் முடிவு கட்டுகிறான் (Samuthiram, 1997).

வனத்துறையினரை எதிர்த்தல்

‘உயரத்தின் தாழ்வுகள்’ புதினத்தில் மலைமக்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் முடிவு கட்டுபவனாகத் தீர்த்தன் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான். “எந்த மக்கள் போராட்டத்தையும், வெளியிலிருந்து வரும் அறிவுஜீவிகளைவிட, அந்த மக்களிடையே எழும் புதிய சக்திகளே வெற்றிகரமாய் நடத்தமுடியும் என்பதற்கு இந்தப் படைப்பு ஒரு உரைகல்” என்று இப்புதினத்தின் ‘என் உரையின்’ ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல், அம்மலையிலே பிறந்து வெளியுலக அறிவு பெற்றதன் காரணமாகத், தன் இனத்தவருக்கு நேரும் கொடுமைகளை எதிர்க்கத் துணிகிறான் தீர்த்தன். “... இந்தக் காட்டுலே பிறந்து காட்டுலேயே வாழ்ற எங்க ஜனங்களையாடா சோதனை போட வந்தீங்க? கண்பட முடியாத காட்டுக்குள்ள இருக்கிற ஜனங்கள்... என்ன வேணுமுன்னாலும் செய்யலாமுன்னு வந்திங்கல்ல... இங்க என்ன பண்ணுனாலும் எங்கேயும் எட்டாதின்னு வந்திங்கல்ல... இப்போ ஒங்க ரெண்டு பேரையும், இங்கேயே வெட்டிப் பொதைக்கப் போறோம்” என்று வீட்டுச் சோதனை போடப்போவதாக மிரட்டிக் கொண்டும் மலைப்பெண்களிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டுமிருந்த வனத்துறையினரை எதிர்த்து அடித்து உதைக்கிறான் தீர்த்தன். தீர்த்தனுடைய செயலால் மலைமக்கள் உள்ளத்தில் நம்பிக்கை துளிர்விடுகிறது (Samuthiram, 1997).

காட்டெரிப்பு செய்து பயிரிட முயன்ற சடையனை வனத்துறை அதிகாரிகள் கட்டி உதைத்தபோது, தீர்த்தன் அவர்களை எதிர்க்கிறான். மலைமக்கள் அவனுக்கு ஆதரவாகத் திரண்டு வருகின்றனர். தீர்த்தன் தன் இனம் அதுவரை அனுபவித்த கொடுமைகளுக்கெல்லாம் எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கும்போது, விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் இம்மக்கள் எந்தவித உரிமையுமின்றி அடிமைகளாக உழல்வதை அறியமுடிகின்றது. “...மலையில் பிறந்தவனுக்கு, மலையிலேயே பிறந்த பலாப்பழம் கிடைக்கல... அதுக்குப் பிரதியா... அந்தக் கம்பாலேயே அடிக்கிறீங்க. இங்கேயே வாழ்ற எங்களுக்கு எதுவும் கிடைக்கல... ஆனால் எங்கள் வாழ வைக்க வந்த ஒங்களுக்கு... எதுவும் கிடைக்காமல் இல்ல...

ஆனால், இனிமேல் பருப்பு வேகாது ஸார். இப்போ நாம எல்லோருமா ஸ்பெஷல் ஆபீஸர்கிட்ட போறோம். நடந்ததைச் சொல்லப் போறோம்... நாங்க பத்துப் பதினைஞ்சு பேர் கடலூர்ல கலெக்டர்கிட்டே போறோம். இங்கே சாப்பாடு கிடைக்காம சாகிற எங்க ஜனங்க, ஸ்பெஷல் ஆபீஸர் முன்னால் ஸ்பெஷலா சாகட்டும்... கலெக்டர் ஆபீஸ் முன்னால் உண்ணாவிரம் இருந்து சாகட்டும். இதுல ஒண்ணும் விரதம் இல்ல... இங்க இருக்கது மாதிரி அங்கே கிடப்பாங்க... அவ்வளவுதான். போவோமா...?” என்னும் தீர்த்தனின் பின்னால், இப்படி அடிமைகளாக வாழ்வதைவிட எப்படி வேண்டுமானாலும் சாகலாம் என்னும் வைராக்கியத்தோடு மலைவாழ் பழங்குடிகள் அணி வகுக்கின்றனர். ஜாகீர்களுக்குப் பல்லக்குத் தூக்கியபோது பாடிய தெம்மாங்குப் பாடல்களே இப்பொழுது போர்ப்பரணியாக ஒலிக்கின்றது (Samuthiram, 1997).

முடிவுரை

ஆசிரியர் சு.சமுத்திரத்தின் ‘உயரத்தின் தாழ்வுகள்’ புதினம் கல்வராயன் மலையில் வாழும் பழங்குடியினரான மலையாளிகளை மையமிட்டுப் படைக்கப்பட்டது. காலங்காலமாக ஆங்கிலேயருக்கும் ஜாகீர்தாருக்கும் வனத்துறையினருக்கும் கீழ் அடிமைகளாய் அறியாமையிலும் அச்சத்திலும் உழலுபவர்கள் இம்மக்கள். வேளாண்மையையும் வேட்டையாடுதலையுமே தங்கள் வாழ்வின் ஆதார சுருதிகளாகக் கொண்ட இம்மக்கள், ஆங்கிலேயர் கொணர்ந்த வனச்சட்டங்களாலும் அதன்பின் இந்தியக் குடியரசு உருவாக்கிய சட்டங்களாலும் தங்கள் சொந்த மண்ணுக்கே அந்நியமாகிப் போயினர். அரசாங்கத்தின் உதவிகளோ நலத்திட்டங்களோ இம்மக்களைச் சென்றடையாததால், சமவெளியில் வாழும் ஒரு பாமர ஏழைக்கு இருக்கக்கூடிய சமூகப் பொருளாதார வசதிகளில் கூட எதுவுமில்லாமல்

அடிப்படை உரிமைகளை இழந்து அன்றாட வாழ்க்கையை நொந்து தள்ளுகின்றனர். எங்கோ சமவெளியில் வாழும் ஜாகீர்தார்கள் தம் ஆடம்பர வாழ்க்கைக்காக இம்மலையாளிகளிடமிருந்து தாங்கொணா வரிச்சுமையைச் சுமத்தி இவர்களுடைய உழைப்பின் சாரத்தையெல்லாம் உறிஞ்சுகின்றனர். ஜாகீர்தார்களும் கார்பாரிகளும் வனத்துறை அதிகாரிகளும் கல்வராயன் மலைப்பெண்களின் கற்பைச் சூறையாடுவதற்குச் சமூகக் கட்டுப்பாடு என்னும் பெயரில் நாட்டாண்களும் மூப்பன்களும் இடைத்தரகர்களாகச் செயல்படுகின்றனர். அறியாமையும் அடிமைத்தனமும் நிறைந்த இம்மக்கள் தம் பெண்களைக் காட்டையாளும் ஜாகீரும் ஏனையோரும் அனுபவித்த பின்னர்தான் தாங்கள் உரிமை கொண்டாட முடியும் என்றே நம்புகின்றனர். ஜாகீரின் ஆட்சிக் காலத்தில், தண்டனை என்னும் பெயரில், அபராதமாகப் பெருந்தொகையை விதிப்பதோடு கட்டிப்போட்டு அடித்துச் சித்திரவதை செய்வர். சில நேரங்களில் கைகளைப் பின்னால் கட்டி, மலையிலிருந்து உருட்டிவிட்டுச் சாகடிப்பதும் உண்டு. தம் இனத்தான் ஒருவன் தங்கள் கண்ணெதிரிலேயே சித்திரவதை செய்யப்பட்டாலும் அதைத் தடுக்கத் துணிவற்றவர்களாக முகத்தை மூடிக்கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு வழியறியாதவர்கள் இப்பாவப்பட்டவர்கள். விடுதலை பெற்ற திருநாட்டில் உணவு உரிமையை இழந்த மலையாளிகள், தம் உழவுக் காடுகளில் பயிரிடும் வரகரிசியே பேய் வரகாக மாறி இவர்களைப் போதையில் தள்ளாட வைக்கின்றது. இந்தப் போதைக்குப் பயந்து இம்மலைமக்களுள் பலர், பட்டினிக்குப் பழகிக் கொள்கின்றனர். வேளாண்மையைத் தவிர வேறு தொழிலை அறியாத மலையாளிகளுக்கு, அரசு கல்வியும் தொழிற்பயிற்சியும் அளித்திருந்தால் இவர்களுடைய வாழ்க்கை ஒருவேளை முன்னேறியிருக்கலாம். ஆனால் அரசின் நலத்திட்டங்களில் எதுவும் இம்மக்களைச் சென்றடையாததால், மரங்களை எரித்து விவசாயம் செய்ய முனைகின்றனர். அதனால் அரசு அதிகாரிகள் இவர்களைப் பிடித்து உதைத்துக் கட்டிப் போடுகிறார்கள். கல்வராயன் மலைவாழ் பெண்கள் பேறுகாலத்தின்போது கட்டும் அவத்தையையும் மரணத்தையும் சந்திப்பதற்கும் பால்வினை நோய்களுக்கு ஆளான பெண்கள் படும் துன்பத்திற்கும் காரணம் இம்மக்களின் மூடநம்பிக்கை மட்டுமல்ல, மருத்துவ உரிமையின்மையும்தான் என்கிறார் ஆசிரியர். மலையில் விளைந்த பொருட்களை வனத்துறை அதிகாரிகளின் துணையுடன் சமவெளியினர் கடத்திச் செல்லத் தண்டனையை அனுபவிப்பவர்கள் பழங்குடியினர்தாம். பணமாகவும் தம் உடற்பசிக்குப் பெண்களாகவும் இவர்களிடமிருந்து பறித்துக் கொள்ளும் வனத்துறையினரின் அத்துமீறலைத் தடுக்கச் சக்தியின்றி வாளாவிருக்கின்றனர் இம்மக்கள். அம்மலையிலேயே பிறந்தாலும் வெளியுலக அறிவு பெற்றதன் காரணமாகத் தம் இனத்தவருக்கு நேரும் கொடுமைகளையெல்லாம் எதிர்க்கத் துணிகிறான் தீர்த்தன். அவனுடைய செயலால் மலைமக்கள் உள்ளத்தில் நம்பிக்கை துளிர்விடுகிறது. இழந்த தம்முடைய உரிமைகளையெல்லாம் மீட்டெடுக்க உத்வேகத்துடன் கிளர்ந்தெழுகின்றனர் கல்வராயன்மலைவாழ் பழங்குடியினர்.

References

- Anandakumar, S., (2022) Need to Know the Tribes of Tamil Nadu, International Research Journal of Tamil, 4(SPL 2), 329-332. <https://doi.org/10.34256/irjt22s251>
- Avvai Duraisamy Pillai, S., (2010) Purananooru Moolam Uraiyum, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
- Ayyadurai, S., (1980) Manitha Urimaikal, Ganga Pathippagam, Pudukottai, India.
- Balamurugan, S., (2000) Manithamum Urimaiyum, Bharathi Puthagaalayam, Chennai, India.
- Bhakhavatsala Bharathi, (2018) Tamilga Palangudikal, Adaiyalam veeliedu, Tirchy, India.
- Leema Metilda, A., (2022) Land (Kaani) and Family Names are Appearing as Identification, International Research Journal of Tamil, 4(1), 164-173. <https://doi.org/10.34256/irjt22119>
- Nagarajan, V., (2004) Kurunthogai Moolamum Uraiyum, New Century Book House, Chennai, India.
- Raja, M.R., (2010) Engal Thiyarathai Vedikkai Parkkathirkal, Tamilga Arasiyal Magazine, Chennai, India.
- Rathnakumar, N., (2021). Identity Crises of Ethnic Groups in the Colonial Structure. International Research Journal of Tamil, 4(1), 77-84. <https://doi.org/10.34256/irjt2219>
- Rathnakumar, N., (2022) Biographies of the Kuravars in Tamil Novels, International Research Journal of Tamil, 4(2), 21-30. <https://doi.org/10.34256/irjt2223>

Sakthivel, S., (2003) Tamilnattu Palangudi Makkal Valvum Varalarum, Manivasagar publications, Chennai, India.

Samuthiram, S., (1997) Uyarathin Thalvukal, Gangai Puthaga Nilaiyam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License